

# Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Ευσυντάμενον υπό τοῦ Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΔΕΥΤΑΙ

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξωτερικοῦ :  
 Ἔτησίαν . . . δρ. 7 — Ἔτησίαν φρ. χρ. 8 —  
 Ἐξάμηνος . . . 4 — Ἐξάμηνος φρ. χρ. 4,50  
 Τρίμηνος . . . 2,15 Τρίμηνος φρ. χρ. 2,40  
 Ἀπονευρομαϊδεχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ  
 ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,15.  
 ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :  
 Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστον λεπ. 30 [φρ. 0,30].  
 Τῆς Β' Περιόδου, λεπ. 20 [φρ. 0,20].

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Ἐδριαιίδου, ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β' — Τόμ. 12<sup>ος</sup>

Ἐν Ἀθήναις, 15 Ἰανουαρίου 1905

Ἔτος 27<sup>ον</sup> — Ἀριθ. 7

## ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΟΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

— Εἶνε κακὸς ὁ δάσκαλος ! ἔλεγε ὁ μικρὸς ὁ Μήτσος, τὸ ἀρκουδόπουλο, καθὼς ἐκάθητο κ' ἔγραφε στὸ τετράδιόν του ἑκατὸ φορές τὴν λέξιν μ-ε-λ-ι.



« Τὸ ἀρκουδόπουλο ἐκάθητο κ' ἔγραφε στὸ τετράδιόν του... »

— Εἶνε παραπολὺ κακὸς ! εἶπε καὶ τὸ ἐξαδεσφάκι του, ὁ Μανώλης, ποῦ του ἔβαλε καὶ αὐτονοῦ ὁ δάσκαλος γιὰ τιμωρίαν ἢ ἀντιγράψην πενήντα φορές τὴν φράσιν : « Αἱ μέλισσαι εἶνε πολὺ καλὰ ».

— Ἄκουε ἐκεῖ... νὰ μας κρατήσῃ δολοὺς ἐδῶ, γιὰτι ἔκαμε αὐθάδειας ὁ Λεονταράκης !

— Θὰ το πᾶν τοῦ μπαμπᾶ καὶ τῆς μαμμᾶς, ἀμα θὰ πάω στὸ σπίτι ! εἶπε ὁ Μανώλης.

Δὲν ἦταν καθόλου δυνατὰ εἰς τὸ γράψιμο, τὰ καίμενα τὰ ἀρκουδόπουλα ἔβγαζαν ἔξω τὰς γλῶσσας των, ἐξύνανε τὰ κεφάλια τους, ἐγρατζουνίζανε τὸ χαρτί κ' ἀντὶ νὰ γράφουνε γράμματα, ἐκάμανε ἕνα σωρὸ μελανιὸς καὶ μουτζούρες.

Τέλος πάντων, οἱ τιμωρημένοι ἐτελλίσαν τὰ γραπτά, ποῦ εἶχαν νὰ κάμουν γιὰ τιμωρίαν, καὶ ὕστερα ἦλθε τὸ ἠραιότερο καὶ διασκεδαστικώτερον μέρος τοῦ προγράμματος, — τὸ μάθημα τῆς γυμναστικῆς καὶ τῶν στρατιωτικῶν ἀσκήσεων. Ὁ κύριος Μαιμουδιάδης ἦτο λαμπρὸς γυμναστής, καὶ ὅλα τὰ ζῳάκια ἤ-

σαν ἐνθουσιασμένα που ἔκαμαν τοὺς στρατιώτες. Μονάχα ἡ Τιγρίνα δὲν ἦτον ἐνθουσιασμένη μ' αὐτὸ τὸ μάθημα.

— Ἄμα ἔρχεις καλὰ νόγια καὶ καλὰ δόγια, τί τα θέλεις τὰ ὅπλα, — ἔλεγε.

Τὰ ἄλλα ὁμως ζῳὰ δὲν ἔβλεπαν τὴν ὄραν πότε νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά τῶν στρατιωτικῶν γυμνασίων.

Κάθε μαθητὴς εἶχε κ' ἕνα μικρὸ στοργυλὸ σκουφάκι, ὡς τοὺς Ἄγγλους πεζοναῦτες. Εἶχε κ' ἕνα σπαθὶ ὁ καθένας κ' ἔκαμαν τὰς ἀσκήσεις ἔξω στὸν κάμπον, ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ δάσος. Ἐκεῖ ἔμαθαν νὰ κάμουν βῆμα, καὶ βῆμα ταχύ, καὶ βῆμα σημειωτόν, καὶ τροχάδην, καὶ ἀσκήσεις μὲ κορύναν καὶ ἀλτήρας, καὶ « κλίνετε ἐπὶ δεξιὰ », καὶ « κλίνετε ἐπ' ἀριστερά », καὶ « μεταβολή », καὶ « μάρες ! » καὶ ὅλα τὰ γυμνάσια.

Ὁ κύριος Μαιμουδιάδης ἔμαθε

εἰς τοὺς μαθητὰς του νὰ τραγουδοῦν κ' ἕνα τραγοῦδι, τὸ ὅπολον, ἔλεγε, εἶχεν ἀκούσῃ ἀπὸ ἕνα γέρω-λοχίαν, ὅταν ἦτανε μαζί μὲ τοὺς ἀνθρώπους, — καὶ το τραγουδοῦσαν πιά ὅλοι μαζί, καθὼς ἐπῆγαν νὰ μὲ τὸ σπαθὶ ἐπ' ὄμου.

Κ' ἔπρεπε νὰ τον ἐβλέπατε ἀπὸ κανένα μέρος τὸν κύριον Μαιμουδιάδην πῶς ἐχοροπηδοῦσε ἐπάνω καὶ κάτω ἐμπρὸς στὴν παράταξιν τῶν μικρῶν μαθητῶν, καὶ πῶς τοὺς ἐφώναζε, κάθε λίγο καὶ λιγάκι :

— Ὁ Ἄγριοναπράκος ἔχασε τὸ βῆμα ! Δεξιὸ, ἀριστερό ! δεξιὸ ! . . . ἕνα-δύο !

ἕνα-δύο ! . . . Γιαννάκη, Γιαννάκη ! πῶσα λιγάκι τὸ κεφάλάκι σου Χαλᾶς τὴ γραμμὴ καὶ σκεπάζεις τοὺς ἄλλους ! . . . Τὶ κατάστασις εἶνε αὕτη ;

Δεσποινὶς Τιγρίνα, προχώρησε λοιπόν ! τί κάθεται ὡς κούτσουρο ; . . .

Ἔνα-δύο ! ἕνα-δύο ! μεταβολή ! Ἔνα, δύο, τρία ! . . . Στογγηδὸν ἐπὶ δεξιὰ ! . . .

Γιὰ ποῦ τραβᾶς, κύριε Ἀλεπουδάκη ; Δὲν ξέρεις ἀκόμα νὰ διακρίνῃς τὸ δεξιὸ πόδι σου ἀπὸ τὸ ἀριστερό ! . . .

Σιωπή ! ἀντιλογίαι δὲν ἐπιτρέπονται . . .

Ἄν μου ξανακάνετε τέτοιαις ἀνοησίες, θὰ διαλύσω ἔλουν τὸν οὐλαμόν σας, καὶ δὲν θὰ σας ξανακάμω γυμνάσια δέκα ἡμέρας . . .

Τὸ ἀκούσατε, τὸ ἐκαταλάβατε ; . . .

Λοιπόν, προσοχή ! Ἄλτ !

Ἄλλα τὰ κακόμοιρα τὰ ζῳάκια ἐπρόσεχαν πολὺ καὶ δὲν ἔκαμαν πολλὰ λάθη εἰς τὰ γυμνάσια . . . Τί νὰ σας πᾶ ! Ὅλα τοὺς εἶχαν καλλίτερα νὰ κάμουν ἀπὸ τὸ



« Νὰ ἐβλέπατε τὸν κ. Μαιμουδιάδην πῶς ἐχοροπηδοῦσε . . . »

πρωί, έως τὸ βράδυ γυμνάσια παρὰ μα-  
θήματα.

Νὰ τί ἔλεγε τὸ τραγοῦδι τῶν στρα-  
τιωτικῶν ἀσκήσεων :

**Ἀτενῶς, καὶ προσοχή!**  
"Ολοὶ ἐμπρός! Βῆμα ταχύ!  
Μὲ τὰ δύο σὰς πόδια,  
Κι' ὄχι σὰν τὰ βόδια,  
Ποῦ δὲν ἔ-ρουν τί θά πῃ  
"Ἐνα-δυό! βῆμα ταχύ,  
**Ἀτενῶς καὶ προσοχή!**  
"Ἐνα - δυό!  
"Ἐνα - δυό!  
Τὸ κεφάλι σὰς ὀρθό,  
Καὶ τὸ στήθος πεταχτό.  
Καὶ τὸ χέρι στὸ γασφρό,  
Καὶ στὸν ὦμο τὸ σπαθί!  
**Προσοχή!**  
Κλίνει! ἐπ' ἀριστερά!  
Κλίνει! ἐπὶ δεξιὰ!  
**Ἀτενῶς! Μεταβολή!**  
Φέρτε - ἄρι! Ἐπ' ὦμου- ἄρι!  
Φέρτε - ἄρι!  
**"Ἄλτ!... σταθίτε στή γραμμή!**  
**Προσοχή!**  
Μὴ χαλνῆτε τὴν ἀράδα,  
Γιατὶ πᾶτε φυλακὴ  
Μιά σὼσθι βδομάδα!  
**Ἀτενῶς καὶ προσοχή!**  
Εἰς τὸν ὦμο τὸ σπαθί,  
Καὶ τὸ χέρι στή ροφή  
Τοῦ παντελονιοῦ σὰς!  
Κ' ἔχετε τὸν νοῦ σὰς  
Στὴ διαταγή!  
Ταράμ!  
Τράμ! τατάμ! τὰρ-τατάμ!  
Κλίνει! ἐπὶ δεξιὰ!  
Κλίνει! ἐπ' ἀριστερά!  
Ἀόχος ἄλτ! καὶ προσοχή.  
(Ἔπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

**Τ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ**

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΟΤΟΡΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'  
ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ

— Ἡ μὲς Δάλυ ἐλπίζει ὅτι θὰ τὴν  
συγχαρῆσατε ποῦ θὰ μείνῃ στὸ κρεβάτι  
σήμερα τὸ πρωί, διότι τὴν ἐνοχλεῖ φο-  
βερὰ ὁ κεφαλόπονος, — εἶπεν ἕνα πρωί ἡ  
Δωροθέα εἰς τὸ πρόγευμα.  
— "Ἄ! τὴν καίμενη τὴν μὲς Δάλυ!  
ἀνέκραζεν ἡ κυρία Μάρσαλ. Πολύ τὴν  
λυποῦμαι!  
— "ὦ! τί καλά! δὲν ἔχει μαθή-  
ματα σήμερα! ἐφώνησε καὶ ἡ Ἰσαβέλλα  
μὲ πολλὴν χαρὰν. Κ' ἐγὼ τὴν λυποῦ-  
μαι, μὰ καίμεθα φορὰ, ὡς βλέπετε, κάθε  
κακὸ ἔχει καὶ τὸ καλὸ του.  
— Εἰδές τὴν! φιλοσοφικὸ πνεῦμα ποῦ  
ἔχει! εἶπεν ὁ κ. Μάρσαλ. Νὰ σ' ἄκουε

ἢ μὲς Δάλυ ἀπὸ κανένα μέρος! . . . Καὶ  
τί σκοπεῖς νὰ τὰ κάμῃς ὅλη μέρα τὰ  
κορίτσια, Ἀλίχη;

— Μπα! θὰ παίξωμε καὶ θὰ διασκε-  
δάσωμε σήμερα, εἶπεν ἡ Ἐλεονώρα.  
— Κ' ἐγὼ νομίζω ὅτι πρέπει νὰ σὰς  
κάμω ἐγὼ τὸ μάθημα, εἶπεν ἡ κυρία  
Μάρσαλ μὲ σκεπτικὸν ἦθος παραπολ-  
λὲς ἐκτακτὲς ἐφορτὲς εἶχαμε ἕως τώρα...  
— Ἐλπίζω πῶς ἐσκέφθησ' πρώτα  
αὐτὸ ποῦ θέλεις ν' ἀναλάβῃς, παρετή-  
ρησε σοβαρώτατα ὁ κ. Μάρσαλ.  
— Ἐσυνειθίξα νὰ βοηθῶ τὴν μητέρα  
μου στὸ σχολεῖτό της, ἀπήντησεν ἡ σύ-  
ζυγός του· λοιπὸν δὲν εἶνε καθόλου δύσ-  
σκολον γιὰ μένα αὐτὸ τὸ ἔργον.  
— Ἐγὼ φυσικὰ δὲν θὰ ἐτολμοῦσα  
νὰ τὸ κάμω, ἀπήντησεν ὁ κ. Μάρσαλ,  
γελῶν ἄ! εἶμαι παραπολύ νευρικός ἐγὼ!  
— Δὲν εἶνε κακὴ ἰδέα, εἶπε τότε ἡ  
Δωροθέα. Ἡ μὲς Δάλυ πάντοτε μὰς λέ-  
γει πῶς ἠθελε νὰ μὰς ἐξετάσατε καὶ  
σεῖς, γιὰ νὰ δῆτε νὰς προόδους μὰς καὶ  
ἂν θὰ ἦσθε εὐχαριστημένη μαζὶ της.  
— Δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐγγυηθῶ γιὰ τὰς  
προόδους σὰς, ἀλλὰ κ' ἐγὼ καὶ ὁ πα-  
τέρας σὰς εἴμεθα εὐχαριστημένοι μὲ τὴν  
μὲς Δάλυ, ἔσπευσεν ν' ἀπαντήσῃ ἡ κυ-  
ρία Μάρσαλ.  
— Δὲν νομίζετε πῶς ἕνας περίπατος  
θὰ μὰς ἔκαμνε περισσότερο καλὸ; εἶπεν  
ἡ Ἐλεονώρα. Δὲν κάνει πολὺ οὐμίχλη  
ἔξω, καὶ ἐσεῖς δὲν εἰδότε ποτὲ σὰς τί  
ἄραϊα ποῦ κολυμπᾶ ἡ πρασινάδα μ' αὐτὸ  
τὸ φῶς.  
— Κολυμπᾶ ἡ πρασινάδα; δέκωψεν  
ἡ μητέρα. Ἐγὶνε λοιπὸν καμμιὰ πλημ-  
μύρα, καὶ δὲν ἐπῆρα εἰδήσιν; . . .  
— "Ὀχι, καλέ! ποῖός σὰς εἶπε γιὰ  
πλημμύρα; ἀπήντησεν ἡ Ἐλεονώρα μὲ  
προπέτειαν. Εἶπα «κολυμπᾶ», κι' αὐτὸ  
θα πῇ πῶς κολυβοῦν τὰ χόρτα εἴσι ἀπὸ  
ἐδῶ καὶ εἴσι ἀπὸ ἐκεῖ.  
Καὶ εἰδοῖσε μὲ τὰ χέρια της πῶς κυ-  
ματίζει ἡ χλόη, ὅταν φυσᾷ ἀπαλὸ ἀε-  
ράκι.  
— Καματίζει, θέλεις νὰ πῆς! εἶ-  
πεν ὁ πατέρας της, καὶ ἐσηκώθη διὰ νὰ  
εἰδέθῃ. Ἀλίχη, ὑποθέτω ὅτι πρέπει  
νὰ τὴν βάλῃς νὰ μάθῃ ἀπ' ἔξω τὸ λε-  
ξικόν, γιὰ νὰ ἐκφράζεται σωστά. . .  
Χαίρετε, πουλάκια μου! κυττάξετε νὰ  
κάμετε εὐτακτα, καὶ θὰ σὰς πῇω στὴν  
παντομίμα. . . τὸν ἄλλον μῆνα.  
Μόλις ἀνεχώρησεν ὁ σύζυγός της, ἡ  
κυρία Μάρσαλ ἔστειλε τὰ παιδιὰ εἰς τὸ  
δωμάτιον τῆς μελέτης γὰ ἐτοιμάσασιν τὰ  
βιβλία των, ἐνῶ ἡ ἰδία ἐπήγαινε νὰ ἰδῇ  
τὴν μὲς Δάλυ καὶ νὰ δώσῃ στὴν κυρά  
Ράιτ τὰς παραγγελίας της διὰ τὴν ἡ-  
μέραν. Εἶχε πραγματικῶς πολλὴν ἐπιθυ-  
μίαν νὰ ἰδῇ τί ἤξευραν τὰ κορίτσια της,  
διότι τῆς ἐφαινότο ὅτι ἦσαν πολὺ ἀμαθῆ.  
Ἡ Δωροθέα, ἡ ὁποία ἦτο εὐχαριστη-  
μένη μᾶλλον, διότι ἡ κυρία Μάρσαλ

ἐπρόκειτο νὰ τὴν κάμῃ τὸ μάθημα,  
τὴν συνάδευσεν ἐπάνω διὰ νὰ τῆς δίδῃ  
τὴν γνώμην τῆς εἰς διάφορα ζήτημα-  
τα. Ἡ Μαρῖωρ ἑθεώρησε τὸ διά-  
βημα τῆς μητέρας των ὡς ἐπέμβασιν  
εἰς ἀλλότρια καθήκοντα. Πάντοτε εἴρι-  
σκεν αὐτὴ σφάλμα εἰς ὅ,τι ἔκαμνεν ἡ  
μητριὰ των, κ' ἐσχολλάζε κ' ἐστηρη-  
γύριζε μέσα στὸ ζηλότυπον μυαλό της  
καὶ τὰς ἀθωότερας της πράξεις καὶ ἐκ-  
φράσεις, ἕως ὅτου κατανοῦσαν νὰ της  
φαίνονται ἀδίκαι καὶ καλεντροχεῖς. Δι'  
αὐτὸ καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν εἶπεν, ἐνῶ ἐ-  
στέκετο κοντὰ στὸ τραπέζι τοῦ δωμα-  
τίου τῆς μελέτης:  
— Πιστεῦω πῶς ἡ μαμμά θέλει νὰ  
μὰς ξεσκεπάσῃ πόσο λίγα πράγματα  
ἔξωρως.  
— "ὦ! δὲν θὰ χρειασθῇ καὶ πολὺ  
γιὰ νὰ το εὔρῃ! παρετήρησεν ἡ Ἐβε-  
λίνα μὲ ἥσυχον τόνον, ἐνῶ ἐπήγαινε νὰ  
καθίσῃ εἰς τὴν κουνιστὴν κολυθρόναν  
δίπλα στὴν φωτιάν. κ' ἐθυβίζετο εἰς τὴν  
ἀνάγνωσιν ἐνὸς βιβλίου, τὸ ὁποῖον ἐτρέ-  
θηξεν ἀπὸ τὸ μαξιλάρι ἀποκάτω.  
— Θέλει νὰ κάμῃ τὸν κατάσκοπο  
στὴ μὲς Δάλυ, τώρα ποῦ λείπει αὐτὴ!  
ἐξηκολούθησεν ἡ Μαρῖωρ, ἐνῶ ἄνοιγό-  
κλεινε μὲ κακιωμένον ὕφος ἕνα βιβλίον.  
— "Ἄ! μὰ εἴσαι ἀκαισία μ' αὐτὲς  
τὰς κακὰς ἰδέες σου! ἐφώνησεν ἡ Μα-  
ριάννα, ἡ ὁποία κατὶ ἐζητοῦσε νὰ εὔρῃ  
εἰς τὴν βιβλιοθήκην. — Ἡ καίμενη ἡ  
μαμμά κάμνει δτι μπορεῖ γιὰ νὰ μὰς  
εὐχαριστή, κ' ἐστὶ ὄλο καὶ ἀδίκαι σχό-  
λια κάμνει. Ἐγὼ θὰ βάλω τὰ δυνατὰ  
μου σήμερα νὰ πῶ καλὰ τὸ μάθημα,  
νὰ τὴν εὐχαριστήσω.  
— Ἐγὼ ὁμῶς ὄχι! ἐπρόθεσεν ἡ  
Ἐλεονώρα, ἐνῶ ἐθρονιάζετο ἐπάνω στὸ  
τραπέζι κ' ἐκυντοῦσε τὰ πόδια της. Μοῦ  
φαίνεται πῶς τὸ κάνει ἀπὸ κακία της,  
ἡ ἀγαπητὴ Ἀλίχη, νὰ θέλῃ σήμερα  
νὰ μὰς κάμῃ μάθημα, ἐνῶ ἡμεῖς ἠθέ-  
λαμε νὰ κάμωμε σκόλη!  
— Δὲν πρέπει νὰ τὴν λὲς εἴσι, εἶπεν  
ἡ Μαρῖωρ μ' ἐπιπληκτικὸν τόνον, ἐ-  
νῶ ἡ Ἰσαβέλλα ἐκίχλιζε μὲ τὸ λεπτόν  
γέλιο της.  
— Θὰ τὴν λέγω, θὰ τὴν λέγω, θὰ τὴν  
λέγω, ἐτραγοῦθησεν ἡ Ἐλεονώρα. Θὰ  
το πῶ καὶ μπροστά της. Ἀφοῦ τὴν λέ-  
γῃ ὁ πατέρας εἴσι, ἔχω τὸ δικαίωμα κ'  
ἐγὼ νὰ τὴν εἰπῶ!  
— Ἄμ' δὲ θὰ κοτήσῃς! ἐφώνησεν  
ἡ Μαρῖωρ.  
— Περίμενε, καὶ θὰ δῆς! ἀπήντησεν  
ἡ Ἐλεονώρα.  
— Τελσίονε λοιπὸν, Μαρῖωρ, εἶπεν  
ἡ μικροῦλα Οὐίνιφρεδ μὲ ἀνυπομονησίαν·  
θέλω κ' ἐγὼ νὰ κυττάξω στὴν ντουλάπα.  
— Καὶ τί θέλεις ἐσὺ στὴ βιβλιοθή-  
κην; ἠρώτησεν ἡ Μαρῖωρ, ἡ ὁποία, μὲ  
τὸν τρόπον ποῦ ἐψάχνε, ἠῆξανε περισσό-  
τερον τὴν ἀταξίαν τῶν βιβλίων.

— Θέλω τὸ φέρεμα τῆς κούκλας μου...  
τὸ ἐβάλα μέσα στὴ μεγάλη Ἐγκυ-  
κλοπαιδεία γιὰ νὰ σιδερωθῇ! ἀ-  
πῆντησεν ἡ Οὐίνιφρεδ, ἡ ὁποία πολὺ ἄρ-  
γα καὶ προσεκτικὰ ἐξεστόμισεν ἐκείνην  
τὴν μακροτάτην λέξιν.  
— Σοῦ ἔχουν ἕνα καμμάρι μερικὰς-  
μερικὰς! εἶπε περιπαικτικὰ ἡ Ἐλεονώρα.  
— Νὰ σὰς πῶ... θαρρῶ πῶς εἶνε  
καίροσ πᾶν ν' ἀρχίσῃ ἀνάγνωσιν κ' ἡ  
Οὐίνιφρεδ... ἤρχισε νὰ λέγῃ ἡ Ἰσαβέλ-  
λα.  
Ἄλλὰ ἕνας δυνατὸς πάταγος τὴν ἐ-  
σταμάτησε.  
Ἡ Οὐίνιφρεδ ἐπῆγε νὰ σπρώξῃ τὴν  
Μαρῖωρ, καὶ μαζὶ κ' αἱ δύο ἀνεποδογύ-  
ρισαν μίαν στήλην βιβλίων. Ἡ Οὐίνι-  
φρεδ, χωρὶς νὰ παραθῇ καθόλου, ἐκά-  
θησεν ἐπάνω στὰ βιβλία καὶ ἤρχισε νὰ  
ψάχνῃ στοὺς δώδεκα τόμους τῆς μεγά-  
λης Ἐγκυκλοπαιδείας, ἐνῶ ἡ Μαρ-  
ιάννα ἤρπασε ἕνα μικρὸ βιβλίον, τὸ ἔχω-  
σε στὴν τσέπην της κ' ἐπῆγε κ' ἐκά-  
θησε κοντὰ στὸ τραπέζι.  
Τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἰσῆρχοντο ἡ κυ-  
ρία Μάρσαλ μὲ τὴν Δωροθέαν.  
— "ὦ! παιδάκια μου! εἶπεν ἡ μητριὰ.  
Μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ σὰς κάμω μάθη-  
μα μέσα σὲ τόσο ἀκατάστατο δωμάτιον.  
Αὐτὰ τὰ βιβλία πρέπει νὰ μαζεθοῦν  
καὶ νὰ μπεῦν στὴ θέσι των.  
— Ἐντελῶς περιττόν! ἐξήγησεν ἡ  
Δωροθέα. Ἐχοῦμε δοκιμάσῃ καὶ τὴν τὰ-  
ξιν καὶ τὴν ἀκαταστασίαν, καὶ εἶδαμε πῶς  
χάνομε περισσότερον καιρὸν νὰ βάζωμε  
τὰ πράγματα σὲ τάξιν, παρὰ ὅταν ψάχνω-  
με νὰ τὰ εὐρίσκωμεν ἅμα εἶνε ἀτακτα.  
— Αὐτὴ εἶνε πολὺ ἐσφαλμένη ἰδέα,  
Δωροθέα μου... ὅπωςδήποτε ὁμῶς ἐπι-  
θυμῶ νὰ τακτοποιηθοῦν αὐτὰ τὰ βιβλία.  
— Τότε, ἄς τὰ τακτοποιήσῃ ἡ Μα-  
ριωρ... Αὐτὴ εἶνε ἡ πιδ νοικοκυρὰ ἀπ'  
ἔλες μὰς.  
— Ἐγὼ νομίζω ὅτι ἐκείνη ποῦ τὰ  
ἔρριξε κάτω, αὐτὴ πρέπει νὰ τὰ βάλῃ  
εἰς τὴν θέσιν των, ἀπήντησεν ἡ κυρία  
Ἀλίχη.  
Ἀμέσως ἡ Μαρῖωρ, μὲ τὸ ἄδικον  
πεῖσμά της, ἤρχισε νὰ τὰ τακτοποιῇ.  
— Ἐσὺ τὰ ἔρριξες; τὴν ἠρώτησεν ἡ  
μητριὰ της.  
— Ἐγὼ τὰ ἔρριξα! ἀπήντησεν ἡ Μα-  
ριάννα.  
Ἄλλὰ ἡ Μαρῖωρ ἐξηκολούθησε τὴν  
ἐργασίαν της, τραυλιζουσα μέσα στὰ δόν-  
τια της ὅτι ἡ Δωροθέα τῆς εἶχε παραγ-  
γεῖλη νὰ τὰ τακτοποιήσῃ.  
Μετ' ὀλίγον τὸ δωμάτιον ἦτο σιγυρι-  
σμένον, καὶ ὅλα τὰ κορίτσια ἐπήγαν κ'  
ἐκάθησαν κοντὰ στὸ τραπέζι. — ὅλα δη-  
λαδῆ, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Οὐίνιφρεδ, ἡ ὁποία  
εἶχεν ἀνακαλύψῃ τὸ φέρεμα καὶ κατα-  
γίνετο νὰ ἐνδύσῃ μὲ αὐτὸ τὴν κούκλάν  
της, ἠλθε δὲ μὲ πολλὴν δυσχερασίαν  
της, ὅταν τὴν ἐφώνησαν. Ἐπίσης δὲν ἐ-

σηκώθη ἀπὸ τὴν θέσιν της ἡ Ἐβελίνα, ἡ  
ὁποία ἦτο ἀπαρροφημένη ἐντελῶς μὲ τὴν  
ἀνάγνωσιν της.  
(Ἔπεται συνέχεια) ΚΙΜΟΝ ΔΑΚΙΔΗΣ  
Κατὰ τὴν ἀγγλικὴν τῆς doc Σ. Ε. Μποκάλιν

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ  
ΧΕΙΜΩΝ



Ἀγαπητοί μου,  
ἠ θέλγητρα  
τοῦ χειμῶ-  
νος!... Ὁ-  
σοι τάγα-  
ποῦν, ἰδοὺ  
εὐκαιρία διὰ  
νὰ τὰ χαρτά-  
σουν. Καί πρέ-  
πει νὰ ὁμολο-  
γῶμεν ὅτι  
εἰς τὰς Ἀθή-  
νας ἡ εὐκαι-  
ρία αὐτὴ εἶνε σπα-  
νία. Ὀλίγας μόνον ἡ-  
μέρας ὁ ἀθηναϊκὸς Χειμῶν ἐμφανίζε-  
ται μετ' ὀλίγον τὴν δριμύτητα, καὶ ἐπο-  
μένως μὲ ὅλα τοῦ τὰ θέλγητρα. Τὸν ἄλ-  
λοῦ χρόνον εἶνε ἕνας Χειμῶν ἡπιος, μα-  
λακός, ὑπενθυμίζων πότε τὴν ἀνοιξιν  
καὶ πότε τὸ φθινόπωρον.

Ἰδοὺ λοιπὸν σήμερα μίαν ἡμέραν σπα-  
νία διὰ τὰς Ἀθήνας. Θανατεῖλον ἄλ-  
λαι πέντε, ἄλλαι τρεῖς ὅμοιαι εἰς τὸ δι-  
άστημα τοῦ χειμῶνος; Εἶνε ζήτημα...  
Δι' αὐτὸ, συλλογίζομαι, ὅσοι ἀγαποῦν  
τὰ θέλγητρα τοῦ χειμῶνος, δὲν πρέπει  
νὰ χάσουν τὴν εὐκαιρίαν. Ἄς ἐξέλθουν  
εἰς τοὺς δρόμους ἡ τουλάχιστον ἄς ἀνα-  
βοῦν εἰς τὰ δώματα. Θὰ εὐρουν ἀκόμη  
καὶ χιόνι διὰ νὰ κάμουν σφαίρας...  
Ἐγὼ, ὁ ὁποῖος, τὸ ὁμολογῶ, προ-  
τιμῶ τὰ θέλγητρα τῆς Ἀνοιξέως, προ-  
σπαθῶ νὰ γελᾶσω τὸν ἑαυτὸν μου. Κλείω  
ἐριμηντικῶς τὰ παράθυρα καὶ τὰς θύρας,  
ἀνάπτω τὴν θερμάστραν, κρεμῶ κοντὰ  
της τὸ θερμόμετρον διὰ νὰ νανθῇ διὰ τῆς  
βίας, τοποθετῶ εἰς τὸ τραπέζι μου ἀν-  
θοδοχεῖον μ' εὐώδεις ναρκίσσους καὶ γρά-  
φω κατὰ τοῦ χειμῶνος πρὸς ἐκδικησίαν...  
Γνωρίζω ὅτι ἰ νεαροὶ μου ἀναγνώσταί  
δὲν θὰ εὐρουν πολὺ τοῦ γούστου των  
τὴν μεθοδόν μου. Κ' ἐγὼ ὁμῶς, ὅταν  
εἶχα τὴν ἡλικίαν σὰς, δὲν ἔδλεπα τὴν  
ὄραν πότε νὰ χιονίσῃ, διὰ νὰ τρέξω  
ἔξω, νὰ παίξω χιονοπόλεμον καὶ νὰ  
θαυμάσω τοὺς κήπους μὲ τὰ φαντα-  
στικά ἄνθη τῆς χιόνος. Χειμῶν χωρὶς  
χιόνι, μοῦ ἐφαίνετο κατὶ σάν σκορδαλιά  
χωρὶς σκόρδο. . . Δὲν λέγω ὅτι καὶ  
τώρα δὲν μου ἀρέσει νὰ βλέπω τὰ χιο-  
νοσκεπῆ τοπία ἀπὸ τὸ παράθυρόν μου  
ἡ. . . ἐπάνω εἰς εἰκονογραφημένα δελ-  
τάρια. Μοῦ ἐνθυμίζον τὰ παιδικὰ μου  
χρόνια, ὅταν τὸ θέαμα μοῦ ἐπροξενούσε  
τόσην χαρὰν. Καὶ μὲ κάμουν νὰ φαν-  
τάζωμαι τὴν χαρὰν τῶν σημερινῶν  
παιδιῶν, τὰ ὁποῖα ἀφηροῦν τὸ κρῦον,  
περιπαίξουν τὸν βορρᾶν, ἀντέχουν εἰς  
κάθε δριμύτητα, καὶ ἀγαποῦν τὸν Χει-  
μῶνα ὅταν εἶνε χειμῶν ἀληθινός.  
Ἄς ἀπολαβάνουν λοιπὸν τὰ θέλγη-  
τρά του καὶ ἄς μὴ χάνουν καμμιαν εὐ-  
καιρίαν. Ὀχι μόνον διότι ὁ ἀληθινὸς  
Χειμῶν εἰς τὸ κλίμα μὰς εἶνε σπάνιος,  
ἀλλὰ καὶ διότι ἡ ἀνοιξὶς τῆς ἡλικίας,  
τὰ παιδικὰ καὶ νεανικά χρόνια περνοῦν.  
Καὶ ἔπειτα. . . ὁ ἀνθρώπινος χειμῶν  
δὲν ἀγαπᾶ τὸν χειμῶνα τῆς φύσεως.  
Σὰς ἀσπάζομαι  
ΦΑΙΔΩΝ

# Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

Δέν έλειπαν όμως ούτε τὰ ζῳα ούτε τὰ πτερωτά' επάνω στα δένδρα, στρατιά από πιθήκους έχοροπήδουσαν με ούρλιασμάτα κ' έκαικιαν περιεργότατα γυμνάσματα, έκσφενδονιζόμενοι από τὸ ένα κλαδί εἰς τὸ ἄλλο με θαυμαστήν εύκνησίαν, καὶ ύψηλά έπετοῦσαν σμήνη πτηνῶν, ποικιλώτατα, μετξύ τῶν ὁποίων διεκρίνοντο τὰ διάφορα εἶδη τῶν λαμπροχρώμων παπαγάλων, καὶ οἱ ραμφιστάι, πτηνά παράδοξα με ράμφος μεγάλον ὅσον τὸ σῶμα των, ἀλλὰ καμωμένον από χονδρόδη οὐσίαν, με χρώμα κόκκινον καὶ κίτρινον, με λεπτά πύπουλα' στιλπνοκόκκινα.

Τὰ πτερά τῶν ραμφιστῶν εἶνε περίεργητα από τούς Ἰνδούς. Κατασκευάζουν με αὐτὰ κάτι διαδήματα, τὰ ὁποῖα επιτρέπεται νὰ φοροῦν μόνον οἱ ἄρχηγοὶ τῶν φυλῶν, καὶ τὸ ἔθιμον τοῦτο παρεδέρχθησαν ὡς καὶ αὐτοὶ οἱ χριστιανοὶ μονάρχαι τῆς Βραζιλίας. Καὶ ὁ τελευταῖος ἀκόμη αὐτοκράτωρ, ὁ Δὸν Πέτρος Β', τὸ ἠκολούθησεν, ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ διαδήματος ἐφοροῦσεν εἰς τὰς ἐπισήμους τελευτὰς μανδύαν από πτερά ραμφιστοῦ, ὡς διακριτικὸν γκώρισμα τοῦ ἀνωτάτου ἄρχοντος τοῦ τόπου.

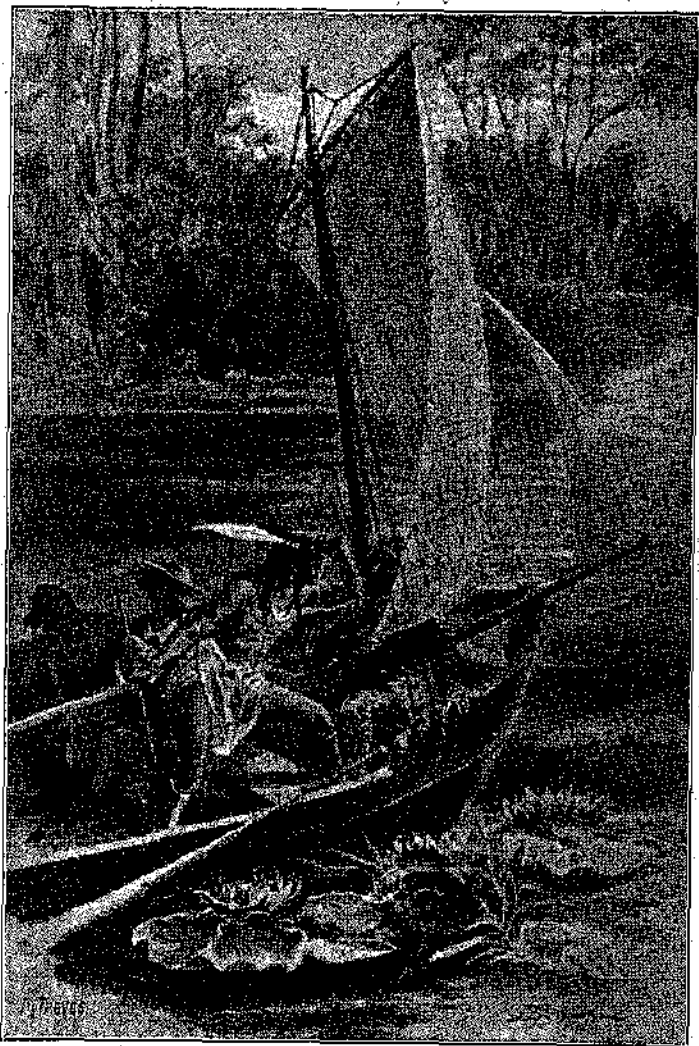
Οἱ κάτοικοι τοῦ ποταμοῦ ἔβγαιναν κάποτε-κάποτε εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑδάτων, ἀλλὰ ἐξηφανίζοντο ἀμέσως, ἅμα διεκρίναν τὴν λέμβον. Ἡ-ποτα, μὲν ὅστις ἤρχιζε νὰ διακρίνεται καθάματι καὶ χελῶναι διαφόρων εἰδῶν, μερικαὶ με πρασινωπά κελύφη, ἀλλὰ με μελαψὰ κελύφη καὶ στίγματα κοκκινωπά, ἀκανόνιστα, ὄλαι όμως μεγάλων διαστάσεων.

Περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ὁ Γιαρουρῆς, ὁ ὁποῖος ἀρκετὴν ὥραν ἐκύτταζε με ζωερὰν προσοχὴν τὴν ὄχθην, εἰδείξε μίαν μεγάλην σχισμὴν τοῦ δάσους, προσκτεινομένην πρὸς νότον.

— Ὁ Καπαναπάρου, εἶπε.  
— Ὁ ποταμὸς; ἠρώτησεν ὁ Ἄλόνσος.

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.  
— Ἐνας από τούς παραποτάμους τοῦ Ὀρενόκου;  
— Καὶ ποῖς το ξέρεις; Πιστεῦω, κανεὶς ἀκόμη δὲν ἐφθάσεν ἕως τὰς πηγὰς του, ἀλλὰ δὲν φαίνεται, από τὸν ὄχλον τῶν ὑδάτων του, νὰ εἶνε τὸ μήκος του παραπολὺ μεγάλο.

Ἐξάρνα ὁ Ἰνδὸς ἐσηκώθη μ' ἕνα πήδημα ὀρθὸς καὶ ἐρωθῶνισε πολλές φορές τὸν ἀέρα. Τὰ ὄξεια του βλέμματα διηυθύνθησαν πρὸς τὴν συμβολὴν τοῦ



Ἐσκινέτο από τὴν θέσιν του... (Σελ. 52, στήλ. γ')

ποτα, μὲν ὅστις ἤρχιζε νὰ διακρίνεται καθάματι, καὶ ἐφάνησαν ὡς νὰ ἤθελαν νὰ διατρύψουν τὸν φραγμὸν τοῦ ἀπεράντου δάσους, τὸ ὁποῖον ἐξετεινετο ἕως ἐκεῖνον τὸν νέον ποταμὸν.

— Τί εἶνε Γιαρουρῆ; ἠρώτησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ, ὅστις δὲν ἐσήκωνε τὸ μάτι ἀπ' ἐπάνω του.

— Καπνός, ἀπήντησεν ὁ Ἰνδός.  
— Ποῦ;  
— Δὲν ἤξερω, ἀλλὰ τον μυρίζομαι.  
— Ἐγὼ δὲν μυρίζομαι τίποτε, εἶπεν ὁ Ἄλόνσος.

— Ἀφοῦ τὸ λέγει ὁ Γιαρουρῆς, εἶνε φωτιά ἀναμμένη στὴν ὄχθη, εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ. Αὐτοὶ οἱ Ἰνδοὶ δὲν κάμνουν ποτὲ λάθος.

— Θὰ εἶνε Ἰνδοί, καὶ μάγειρεύουν τὸ δειπνὸν των.

— Ἰνδοὶ όμως, εἰς αὐτὰ τὰ ἔρημα μέρη, σημαίνει ἐχθροί.

— Θὰ ἐτοιμάσωμε τὰ ὄπλα μας, ἐξάδελφε.

— Ἡ συμβουλή εἶνε φρόνιμη, εἶπεν ὁ ἰατρός. Γιαρουρῆ, πλησίασε ἐξώ με προσοχῆν.

Ὁ Ἰνδὸς διηθῶνε τὴν πρῶραν πρὸς τὴν συμβολὴν τοῦ ποταμοῦ, ἐνῶ οἱ δύο ἐξάδελφοι ἔκαμαν τὰς ἐτοιμσίας των διὰ νὰ μαϊνάρουν τὴν μπούβαν, διότι οἱ δύο φλόκκοι ἦσαν ἀρκετοὶ νὰ τοὺς φέρουν ἕως τὴν ἀκτὴν.

Ὁ Γιαρουρῆς, ἐνῶ ἐκυθέρωνουσε τὴν λέμβον, εἰδείκνυεν ἀδιάκοπα σημεῖα ἀνησυχίας. Συχνὰ ἐσηκῶνετο ἀπὸ τὴν θέσιν τοῦ διὰ νὰ περιλάβῃ με τὸ βλέμμα του εὐρύτεραν ἔκτασιν καὶ διὰ νὰ κυττάξῃ μακρύτερα, ἐρωθῶνιζεν ἐπιμόνως τὸν ἀέρα καὶ ἐκουνούσε τὸ κεφάλι ὡς ἄνθρωπος ποῦ ἔχει σοβαρὰς ἀμφιβολίας.

Καὶ όμως ἡ ἀριστερὰ ὄχθη τοῦ Ὀρενόκου ἦτο ἐντελῶς ἠσυχος καὶ ἐφαίνετο ὅτι τίποτε ὑπόπτον δὲν ἐκρυπτε. Τὰ πουλιά, κουρνιασμένα ἐπάνω στα δένδρα, ἐφλυαροῦσαν ἀδιάκοπα με ὄλην τὴν ἀσφάλειάν των, καὶ οἱ πιθήκοι ἐταλαντεύοντο εἰς τὰς ἀκρας τῶν δένδρων, χωρὶς νὰ φαίνωνται πῶς ἀνησύχησαν καθόλου. Τί λοιπὸν ἠμποροῦσε νὰ φοβῆται ὁ Ἰνδός, ἀφοῦ οἱ κάτοικοι τοῦ δάσους ἔμεναν ἠσυχάτατοι;

Ἡ λέμβος, με τὸ ἀεράκι που ἠύξανεν ὅσον κατέβαινε ὁ ἥλιος πρὸς τὴν δύσιν, ἐφθασε πολὺ γρήγορα εἰς τὴν συμβολὴν τοῦ Καπαναπάρου καὶ ἐξόκειλεν ἀπαλὰ-ἀπαλὰ εἰς τὰ ρηχά, κοντὰ εἰς κάτι γιγαντώδεις ραφίαις, αἱ ὁποῖα εἶνε φοινίκες ἐξοχοί, προσιδιάζοντες εἰς τὰ μέρη τοῦ

Ὀρενόκου καὶ τοῦ Ἄμα ζῶνος, ἔχοντες δὲ φύλλα εἰς σχῆμα πτερωτῶν, μακρὰ ἕως 16 ἢ 18 μέτρα τὸ καθένα!

Ἐἶνε δένδρα ὀλόφυλλα, διότι ὁ κορμὸς των εἶνε τόσο κοντὸς, ὥστε μόλις καὶ μετὰ βίας ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ χῶμα εἰς ὕψος 50 ἑκατοστῶν ἢ ἐνὸς μέτρου τὸ πολὺ.

Ὁ ἐπιβλητικὸς αὐτὸς καὶ θαυμαστός θαμνῶν ἦτο χωρισμένος ἀπὸ τὸ παρθένον δάσος, τὸ ὁποῖον ἐξετεινετο ὀλίγον πρὸς τὰ ὄπισθον, καὶ ἀναβλαστημένος ἐπάνω εἰς μίαν ἀμυδρὴν προσοχῆν, ἦτις ἀνέβαινε τὸ ρεῦμα τοῦ Καπαναπάρου ἐπὶ

μήκους ἀρκετῶν ἑκατοστάδων μέτρων. Ἀφοῦ ἔδεσε τὴν λέμβον εἰς τὸ στελεχος ἐνὸς καλαμοξύλου, τὸ ὁποῖον εἶνε ἐν εἶδος βαμβοῦ ἐλαφρότατον, λείον καὶ ἁμάλον, ὁ Γιαρουρῆς ἐπήδησε παρῆθως εἰς τὴν ξηρὰν κρατῶν τὴν καλαμοξύλιγγά του εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν ἤδη τοποθετήσῃ ἐν βέλῳ.

Ἐρριψε ταχὺ βλέμμα ὀλόγυρα, εἰς τὴν ὄχθην, εἰς τὸν ποταμὸν, μετξύ τῶν γιγαντιαίων φύλλων τῶν ραφίων καὶ εἰς τὸν ἀέρα, κατόπιν δὲ νέων πρὸς τὸν αὐθέντην νὰ μὴ κινήθῃ, ἐπροχώρησε με βῆμα σιγαλόν, πρὸς τὴν ἀκρὰν τῆς σύρσεως.

Ἐξάρνα τὸν εἶδαν νὰ στέκεται, νὰ σκύπτῃ, νὰ ἀνασηκῶνῃ τὴν ἄμμο καὶ τὸν ἤκουσαν ποῦ ἔβγαλε μίαν κραυγὴν.

Ὁ Δὸν Ραφαήλ, ὁ ἰατρός καὶ ὁ Ἄλόνσος ἐτρέξαν γρήγορα κ' ἐφθασαν κοντὰ του, με τὰ τουφέκια των.

— Τί ἀνεκάλυψες; ἠρώτησεν ὁ καλλιεργητής.

— Τὴ φωτιά, ποῦ ἦτον ἀναμμένη πρὸ ὀλίγου, ἀπεκρίθη ὁ Ἰνδός, με θριαμβευτικὸν ὕφος. — Δὲν εἶχε γελασθῇ ὁ Γιαρουρῆς!

— Φωτιά ἀναμμένη από Ἰνδούς;

— Ναί, με ὀπλισμένους με τουφέκια.

— Με τουφέκια! — ἀνέκραξαν κατάπληκτοι ὁ ἰατρός καὶ ὁ Δὸν Ραφαήλ.

— Ναί, — ἀπήντησεν ὁ Ἰνδός.

— Καὶ από ποῦ το ξέρεις ἐσύ; ἠρώτησεν ὁ καλλιεργητής.

— Κότταξ!

Ὁ Γιαρουρῆς τοῦ εἰδείξεν ἕνα βαθὺ ἴγνος ἀποτυπωμένον εἰς τὴν ἄμμο τῆς σύρσεως ἦτο τὸ σημάδι, ποῦ ἄφισε, καθαρῶτατα σχεδιασμένον, τὸ κοντάκι ἐνὸς τουφεκίου.

— Μήπως ὅμως εἶνε τὸ σημάδι, ποῦ ἄφισε ἡ ἀκρὰ καμμιᾶς βανάγιας;

— Ὅχι, ἀφέντη, ἀπήντησεν ὁ Γιαρουρῆς. Καμμιὰ βανάγια δὲν ἔχει αὐτὸ τὸ σχῆμα.

— Ἐξέρεις ἀν ὑπάρχουν φυλαὶ Ἰνδῶν ὀπλισμένα με τουφέκια;

— Ὅχι, διότι οἱ Ἰνδοὶ προτιμοῦν τὸ τόξον καὶ τὸ βέλος τὸ βαμμένον με κουράρε. Εἶνε ὄπλα βουβὰ καὶ ἀσφαλῆ.

— Μήπως ἐστάθμισε κανένας λευκὸς εἰς τὴν ἄμμοδιὰ;

— Θὰ ἐφαίνοντο τὰ ἴγνη από τὰ ὑποδήματά του, ἀφέντη.

— Διαβολοῖνδός ποῦ σου εἶνε! — ἀνέκραξε κατάπληκτος ὁ Ἄλόνσος.

— Μά... δὲν βλέπω ἴγνη από πόδια γυμνά, εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Αὐτὴ ἡ ἄμμος εἶνε παραπολὺ σκληρά, ἀπήντησεν ὁ Γιαρουρῆς. Κόττα-

ξε τὸ γυμνὸ μου πόδι δὲν ἀφίνει ἴγνος, ἀλλὰ τὰ δικά σας ὑποδήματα, καί, καὶ τόσο βαθυὰ, ὥστε φαίνονται καθαρά.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ, ὁ ὁποῖος εἶχε γίνῃ σκεπτικός. — Γιὰ νὰ δοῦμε ποῦ θὰ πάγῃ αὐτὴ ἡ ιστορία...

— Δὲν μου φαίνεται λόγος ν' ἀνησυχῶμε, ἐξάδελφε, εἶπεν ὁ Ἄλόνσος. Τί μας μέλει ἐμᾶς, ἀν ἐστάθμισαν ἐδῶ Ἰνδοὶ ἢ ὄχι;

— Καὶ ξέρεις γιατί ἔφυγαν; ἠρώτησεν ὁ καλλιεργητής. Ἡ βιαστικὴ φυγὴ των με ἀνησυχεὶ κυρίως.

— Ἐφυγαν λοιπὸν τώρα κοντὰ;

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Ἰνδός. Ἄμα μας εἶδαν, ἐβιάσθησαν νὰ σκεπάσουν τὴν φωτιά με τὴν ἄμμο κ' ἐκόψαν στὴ μέση τὸ γυμνάκι των. Βάλτε τὸ χέρι σας ἢ στάχτη εἶνε ζεστὴ ἀκόμα, καὶ αὐτὰ τὰ σόφλια τῶν αὐγῶν τῆς χελῶνας εἶνε

ἐκεῖνα τὰ μέρη, τὰ κατοικούμενα ἀπὸ ἐχθρικής φυλάς, αἱ ὁποῖα ἀπὸ αἰώνων κληροδοτοῦν εἰς τὰ τέκνα των μίσης βαθύ ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων τῆς λευκῆς γενεᾶς, τοὺς ὁποῖους θεωροῦν, ὄχι ἀδίκως, ὡς τυράννους καὶ καταπιεστές. Ἡ φρόνησις λοιπὸν αὐτὴ ἐσυμβούλευε νὰ φύγουν γρήγορα ἀπὸ τόπον, ὅστις ἐνδεχόμενον ἦτο νὰ ἐκρυπτε καμμιὰν ἐνέδραν.

Αὐτοὶ οἱ Ἰνδοὶ, οἱ ὁποῖοι πρὸ ὀλίγου εἰδείπνοῦσαν εἰς τὴν ἀκρὰν τῆς ἄμμοδιᾶς καὶ κατόπιν ἐσπευσαν νὰ ἐξαφανισθοῦν τόσο γρήγορα, βεβαίως θὰ εἶχαν σοβαροὺς λόγους διὰ νὰ ἐκτελέσουν αὐτὴν τὴν ταχέαν ὑποχώρησιν καὶ νὰ μείνουν ἀγνωστοί.

Ἄν εἶχαν καλοὺς σκοποὺς, ἔπρεπε νὰ μείνουν, διότι ἐγγώριζαν πολὺ καλά ὅτι τίποτε δὲν εἶχαν νὰ φοβηθοῦν ἀπὸ τόσο ὀλιγαριθμούς λευκοὺς.



Ἐν εἶδαν νὰ σκύπτῃ, νὰ ἀνασηκῶνῃ τὴν ἄμμο... (Σελ. 53, στ. α')

ὄγρη ἀκόμα καὶ αὐτὸ σημαίνει ὅτι τώρα μόλις τὰ ἀδειάσαν ἀπὸ τὸ φαγί των.

— Πηγαίνει λοιπὸν κανένας πρὶν ἀπὸ ἐμᾶς στὸν ἴδιον δρόμο; ἐψιθύρισε ὁ καλλιεργητής.

— Πρὸς ποῖον σκοπὸν; ἠρώτησεν ὁ Ἄλόνσος.

— Δὲν το γνωρίζω... ἀλλὰ ἐκεῖνη ἡ κραυγὴ... ἡ ἐξαφάνισις τῶν δύο Ἰνδῶν, κατόπιν τὸ μυστηριώδες σύνθημα εἰς τὸν ποταμὸν...

Ἄλλὰ, ὡς ἀφίσιμε γιὰ τὴν ὥρα αὐτὰς τὰς σκέψεις, ὡς περάσωμε τὸν Καπαναπάρου καὶ ὡς πᾶμε νὰ στρατοπεδεύσωμεν εἰς τὴν ἀντικρυνὴν ὄχθην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' Οἱ Γεωφάγοι Ἡ φρόνησις ποτὲ δὲν εἶνε περιττὴ εἰς

Ὁ Δὸν Ραφαήλ καὶ οἱ σύντροφοί του, ἀφοῦ ἔρριψαν τὸ τελευταῖον βλέμμα κατὰ τὰ γιγάντια φύλλα τῶν ραφίων, ἐπεβιάσθησαν πάλιν εἰς τὴν λέμβον, ἔπιασαν τὰ κουπιά καὶ ἐπέρασαν τὸν Καπαναπάρου, ἀποβιβασθέντες εἰς τὴν ἀπέραντι ὄχθην, εἰς τὴν ἀκρὰν ἐνὸς ἀπεράντου δάσους ἀπὸ ἀσφραγίστου ὄρους εἶνε δὲ ταῦτα ἐν εἶδος φοινίκων με ἀκανθώδεις στελέχους, τὸ ὁποῖον παραγεὶ χαρπύς μαυράτοπος, ἀτίλπητος καὶ μεγάλους ὡς τὰ κάττανα, κρεμασμένους ἀπὸ τσαμπιά ἔχοντα μήκος ἐνὸς πόδος περίπου.

Αὐτὰ τὰ δάση εἶνε τὰ δυσκολώτερα διὰ νὰ τα διαβῇ κανεὶς, ἐνίοτε μάλιστα εἶνε ἀδιάβατα καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς Ἰνδοὺς καὶ τὰ ἄγρια θηρία, διότι τὰ



δην ὅπως ποῦ ἦσαν ἐδῶ κατ' αὐτὰς αἱ γονεῖς τῆς Ἀγροστριανταφυλλιάς καὶ δὲν τοὺς εἶδα διὰ τὸ τοὺς συγγαμῶν διὰ τὴν λαμπρὴν τῶν κόρην Φύλλα καὶ Μυρὸν ἔστειλα.

Τὴ πταίει τὸ κακίον τὸ ψευδώνυμον διαγοστεφίης [EE], ἂν αὐτὸ κατεδέχασαι εἰς τὴν γαλήνην. Νὰ πιστεύω τὴν ὑπόθεσίν σου; Δικολογεῖσαι, δίδει καὶ περίου μου ἔκαμες τὴν ἰδίαν. Ἄς ἐπίσω λοιπὸν θεῖ τὰ ἐρετεινὰ θά σ' ἐλάσσω νὰ μου γράψῃς συχνὰ καὶ νὰ φαίνεται ἀνεξαρτήτως ὑποσχέσεως. Ἡ ἐπιστολὴ σου ὄριστάτη.

Ὅραίαι ἐπιστολὰς αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα μου ἔγραψαν καὶ οἱ ἐξῆς, ἔτι ἰδιαίτερας μνησθεῖς: Λαλαγγίης [EE], Δοδὸς τῆς καρδίας σου [E], Ἀργυρῶν Πανσέληνος [EE], Ἀδύος Φοινικῆς [EE] καὶ Πρίγκιψ Τζάμας [EEE] μὲ πλαν συγκρίσιν τοῦ Πόρε. Ἀρθοῦρ μὲ τὸ δικό μας Μεσοβόγει.

Ἐγγραμμύσσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς μου τοῦ νέου μου φίλου: Ἰδαίου Δάκτυλον (Π. Ι. Β. αὐτὸ ἦτο τὸ φερότερον) ἔστειλα ἔτι ἐξήγησε: Κημιὰ τῆς Μεσογειοῦ (Δ. Φ. Κ. αὐτὸ ἐπέλεξε) Βασιλεῖσαν τῶν Μυκηνην (Κ. Ν. Κ. ἰδὺ αὐτὸ πρὸς προσημῆς εἶδα ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν σου δεῖ πραγματικῶς αἰσθάνεσαι ἦδη ἐνός σου τὸ πῦρ ἐκεῖνο τὸ ἱερὸν, τὸ τόσον εὐλόως μεταδιδόμενον: τὸ πῦρ τῆς Διαπλάσεως) Ἀβραὺ τῆς Ραφάνης (Μ. Α. μόνον αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασίν σου) Ἄλλιον Ἀρσιεὶσθην (Δ. Β. Χέρην τῶν λύσεων ἔστειλα) Ἀττικὸν Ἥλιον (Γ. Σ. Δ. καὶ [E] διὰ τὴν ὄραϊαν ἐπιστολήν) Μέναν Κωνσταντινῶν (Κ. Ι. Κ. αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον ἔστειλα) Ἐρμῆν Ἀργεῖφόντην (\*\*\* ἔστειλα χάρην τῶν λύσεων) Ἀποικον Κερκχαράν (Δ. Θ. Π. τοῦ βίου οὐ περιπνεύς πῶθεν ἦτο πῶς νά ἐπιβῆ τὰ πρὶν ἐπιτέλους τακτικῶς συνδραστηκῶς μου καὶ τὸ κατ' ἰδίαν) Μαυροσοῦ καλοῦ (Θ. Ν. Φ.) καὶ Νεολαίαν Χαλκίδος (Π. Π.)

Ὁ φίλος μου Πάβλος Μ. Ἡέπας παρακαλεῖται νὰ μου στείλῃ ἄλλα ψευδώνυμα πρὸς ἐκλογὴν, δίδει ἐν τῶν ὄσω ποῦ προτίθει, τὸ πρῶτον εἶνε ἀνατάλληλον, τὸ δεύτερον ἀνάκει εἰς ἄλλον.

Ἀλλαγὰι ψευδώνυμων: Σῆμα τῆς Διαπλάσεως (Κ. Α. Μ. καὶ [EE] διὰ τὴν ὄραϊαν ἐπιστολήν) τὸ ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου τὸ βλέπει παραπάνω) καὶ Ἐρμῆο κυκλῖ (αὐτὸ ἐπέλεξε)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξω: Ἡ Ἐσπερία Ἄδρα μετὸν Μελαγχολικὸν Ἐρμηίτην, Πτερόσοον Καρδίαν, Κυρίαρχον τῆς θαλάσσης, Ἀκτιὸν ὀδύον Ἄσπερον καὶ Ἥλιον τοῦ Δουράθεως — Ἡ Ὄργα Ἀκτιὸν μετὸν Χιακὸν Ἄσπερον, Χιακὸν Κρίνον καὶ Ἐσπερίαν Ἄδραν — Ἡ Λίνδα μετὸν Μελαγχολικὸν Ἐρμηίτην, Χλωμὸν Τραγοῦδοσθην, Ἑλλήνα Ἀθλητὴν, Κόμητα τῆς Κερμαλλίνιας καὶ Ἑλληνόπαυδα — Εἰρήνην ἠ Ἀθηναία μετὸν Λευκὴν Ἀνεμίονην, Μυσσοσίδα, Φωστήρα τῆς Ἡελίου, Σερβέταν τοῦ Σάμπερο, Δικέφαλον Ἄετον καὶ Ἀηδόνα τῶν Τεμπῶν: — Ὁ θαλάσσιος Ἄσπερος μετὸν Κυρίαρχον τῆς θαλάσσης, Ἐροστὴν τοῦ Διδέ, Σεντινεμένον Ἑλληνόπουλον καὶ Διακριθεῖσαν Ἀρακιδάδα — Ἡ Κομαίτζουσα Σημάλαν μετὸν Μουσογγετὴν Ἀπόλλωνα, Φίλημα τοῦ Ἄμαρος, Μαγαρένον Ρόδον, Μσομηθρινὴν Ἀκτὴν καὶ Θαλασοῦδ Ὀυλοδῶν — Ὁ Πρίγκιψ Τζάμας μετὸν Χιακὴν Ἡρωίδα, Βασιλεῖσαν τῶν Κυμάτων, Μαγευμένην Ἀκροθαλασσίου, Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν καὶ Κόρην τοῦ Δίδερος — Ἡ Παπαρόνα τῶν Ἄγρων μετὸ Σεντινεμένον Ἑλληνόπουλον καὶ Φίλην τῶν Ἰσθμῶν — Ἡ Ἀνθοῦσα Νεότης μετὸν Ἀβραν τῆς Ἐλευθερίας, Πόργον τῆς Πέτρας,

Κτανόλοσκον Σημαίων καὶ Ὄρων Ἄουδῶν — Ἡ Δοδὸς τῆς Καρδίας μετὸν Νεκροφύλλα καὶ Νεανίτην Ἀραλλίαν.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοῦ φίλου τῆς: Παιδὶ τῆς καρδίας (ἔστειλα) Βιρητὴν τὴν Ἀθηναίαν (τοὺς εἰδοποίησα καὶ θά σου στείλων) Ὑμνοῦν τοῦ Παραδείσου (σ' εὐχαριστῶ πάρα πολὺ διὰ τὸ ὄραϊν αὐτοῦ ὄρων σου οἱ στίχοι μοῦ ἤρσαν πολὺ) Ἀνδρέαν Κ. Ἀρακόπουλον (ἔδωσα τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸν Ἀνανίαν) Βορναλοῦσαν Ὀργαίην (ἐπέλεξε εἰς αἱ φίλοι σου θά σε φίλοισιν κάποιο ἤτοιχην ἢ μου γράψῃς κ' ἐκτενέστερα) Κλημεντίνην Παπαδημητρίου (αἱ λύσεις γράφονται εἰς τὸν ἐκὶ τούτω χορῶν τῶν Ἀδύων τῶν ἐδιάβασαι τὸ Ὄδιον) Δικέφαλον Ἄετον ([EE] διὰ τὴν ὄραϊαν ἐπιστολήν μετὰ ἐντυπωσιασμοῦ ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Πλουτάρχου) καὶ τὴν μεταφρασίν τοῦ ποιήματος τοῦ Οὐγγῶ ἀρετὰ ἐπιτυχημένην) Ἐμμολληάδα (φαντάζομαι τὰ παιχιδία σου καὶ τὸν χαριστικόν τὸ γράφει σήμερον καὶ ὁ κ. Παβλῶν) Τέτην Κ. Σωτηριάδου (εὐχαριστῶ πολὺ) Μαγευτικὸν Ἄδύος (ἔστειλα) Ἑλληνόπαυδοῦ (χάρην τῶν λύσεων ἔστειλα) ἄλλα διὰ ψευδώνυμον, κατὰ τὸν Ὄδηγον, πρέπει νὰ στείλῃς [φρ.] Ε. Γ. Ἰεγον (ἔδωσα τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸν Ἀνανίαν) Τζάμαν Ἀνακατωμένον (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ ὅσα γράφεις. [E] εἶπα εἰς τὸν Ἀνανίαν τὴν παρατηρήσιν σου, κ' ἔμεινε συλλογισμένος... ποῖς ἔστειλε) Κτηγεῖτα Ἀρτεμὴν (καλῶς ἤθεες ἢ παραγγέλια σου ἐπέλεξε) Ὀυδένα (ἢ ἀνωμαλίαν ἰδερπεύθη) Νερόβραστον, Ἀνθοῦσαν Νεότητα ([EE] τὴν χαριστικόν πάλιν τὸ γράμματάκι σου καὶ τὴν γενοῦσαν τὸ ἔσπεσθαι σου) τὸ ἐπεισθῆναι τοῦ «δίδει» μ' ἔκαμος κ' ἐγείλασιν πολὺ) Τσικροῦ τῶν Ποντικῶν (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν συλλαγματικὴν τῶν 366... εὐτυχῶν ἡμερῶν) Φωστήρα τῆς Ἡελίου (σραβῆν ἔστειλα) Νῆσον τῶν Σεντινεμένων (ἔστειλα) Ὄραϊαν Ἀραλλίαν ([EE], ἔστειλα εἰς δευτέρον) ἔχει καλῶς Ἀντιδαν τοῦ Καρχηδόνιος ([EE] ἢ ἐπιστολὴ σου ὄριστάτη καθὼς καὶ τὸ λατικὸν Πνεῦμα διετύχως ἐγὼ δὲν ἔχω βιβλιοδετεῖον, ὥστε εἰμπορεῖς νὰ δώσῃς τὸν τίμον σου εἰς κανένα καλὸν βιβλιοδέτην νὰ σοῦ τὸν γρυποδέσῃ) Ρεμβαζοῦν (ὁ ὄποιος δὲν ἤξευρε πόσον εἶνε ὄραϊα τὰ Μικρὰ Μυστικὰ, καὶ μόλις εἰσεβῆ τὰ πρῶτα, κατενοουσιόθη) Ἰον, κ. λ. κλ.)

Ἡς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Ἰανουαρίου δὲκάνθησε εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἄδύος δεκταὶ μέχρι τῆς 25 Φεβρουαρίου Ὁ χίρην τῶν λύσεων, καὶ τοῦ ὄραϊον δεῖν νὰ γράσῃς εἰς ἄδύος τῶν οἱ διαγωνισμοῦ, πηλείται ἐν τῷ ἱερῶνι καὶ εἰς φανελίον, ὡς ἔτασται πηλείται 20 πηλίον καὶ ἐπιπέδον 7

- 66 Ἀετὸν φέρος. Μὲ τῶν τεσσάρων, τὸν Τρῶα ἂν ἐνώσῃ. Ἐνα μὲ ἄλλον ποσῶν εὐχὸς θά φανερωθῇ. ὄραϊν ἡδὲ Στέλλα ἢ Παπαδοπούλου
- 67. Μεταγραμματισμός Σ ὁ Διγαλὸν νῆος; εἶμαι Ὅπως ἐγὼ ἂν κέρψις, Ἐνα γράμμα μου ἂν ἀλλέξῃς. Πολλὰ δένδρα δὲκάνθησε ἔστειλα ὑπο Νηὶν ἢ Παπαδοπούλου
- 68. Ἀνογραμματισμός. Ἄν δὲν μὲ γκ σὲ χωρῶς, Καὶ ἂν ἀνογραμματισθῶ Ἐνα πρᾶγμα ποῦ πορεῖ, Πῖνεται εἰς τὸ λεπτὸ, Ἐἶνε νὰ μὴν ἀπορῆσῃς; — Τόπος ὅπου κατοικεῖ. ἔστειλα ὑπο τῆς Ἀδύου
- 69. Κυβόλεξον κενυρμένον καὶ ἀντεστραμμένον. 1.— Πέρασε ἢ ὄραϊν πηγαίνωμε λοιπὸν; 2.— Ὅταν κρυθῶν, ἴππομαι γρήγορα-γρήγορα.

- 3.— Πρὸσχε τὸ κάδιον νὰ μὴ πῆσῃ!
- 4.— Κακὸν δένδρον ἢ μαρπία. ἔστειλα ὑπο τῆς Μουσογγετῆς Νέουτος 70. Ρόμβος.

Π  
\* \* P  
\* \* \* S  
\* \* \*  
\*  
ἔστειλα ὑπο τοῦ Σθενελάδα  
71-72. Ἀγοπαίγνια.  
1.— Ποῖον βιβλίον δὲν εἶνε ὀρθόδοξον;  
2.— Ἄ, εἶνε δένδρον τὸ πρῶσπον, ποῖοι οἱ κερπῶται;  
ἔστειλα ὑπο τοῦ Πόργου τῆς Πέτρας  
73-77. Μαγικὴ Συλλαβή.  
Τῆ ἀνταλλαγῆ ὄραϊν γραμμάτων τῶν κάτωθι λέξων διὰ μᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματῖς ἄλλας τῶσας λέξεις, πάσαις ἀνόματαις φυσικῶν.  
Κιβάρια, μαλακός, πετραίσις, Ἀθῆναι, ῥάδαμος.  
ἔστειλα ὑπο τοῦ Ἑλλήους Ἀθῆνων  
78. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.  
Δι' τελευταία συλλαβῆ τῶν ὑπομνημένων λέξεων ἀποτελοῦν εἰς οὐ μὴ βασιλεῖς τῶν Ἀσσυρίων:  
1, Μέγας Ρωμαῖος, 2, Ἀρχαία βασιλοποιεῖς,  
3, Θεά, 4, Μουσικὸν ἔργον, 5, Κένυρμος.  
ἔστειλα ὑπο τοῦ Ἑλλήους Μεσοβόγει  
79. Ἑλληνοσοφιστικὸν εἶπερ κενυρμένα  
ἔστειλα ὑπο τοῦ Δικέφαλου Ἄετος  
80. Γρέφος  
δι θε  
δι γων δι θε εὐ θε  
δι θε  
ἔστειλα ὑπο τοῦ Π. Α. Κορυθ

ΑΥΣΕΙΣ


- τῶν Ἰννοματικῶν Ἀσκησίων τοῦ φίλου 49  
539. Ἀκτινάς (ἀκτι, ἀκτ) — 540. Διῶνη (δύο γλ.) — 541. Ὀμβρος γέμβος. — 542. Ἡ σιωπή.  
543. Π 544. ΣΟΦΟΝΙΑΣ (ἐμε, ἔνος ὄν, Νάτις, Ἰωνία, Ἄνιος) — 545. ΠΑΜΙΣΟΣ Πᾶν μέτρον ἀριστον (ἢ ἀνανάτις ἀρχεται κάτωθεν ἀριστερᾶ, καὶ προχωρεῖ πρὸς τὰ ἐπάνω πλανῆς πάντοτε ἐκ τῶν ὄσω πρὸς τὰ κάτω) — 546-547. 1, Ὅτι ὁ μὲν πρῶτος εἶνε ἀπικλιματῖς, ὁ δὲ Κικλωφ μονοματῖς. 2, Ὅτι καὶ ὁ ἀπικλιματῖς εἰρηκοεῖ νὰ εἶνε ἀταίμος, ὅπως ὁ Ζεφύρος (ἔμεος) — 548. Ὁ ἔχω φίλου, ἀληθῆς πρὸς βράχον ἠοιοῖζει — ἀληθῆς, ποῦ αὐμορφῶ καμμεῖ δὲν τὸν τρομάζει — 549. Ὁ Πάρις ἦτο Τρῶς (Ἰωνα ρ εἰς ε - τ τρῶς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(74 λέγει λέγει 10, διὰ δὲ τοῦ ἀνομογραμμοῦ μὲς λεπτα 5 μόνον. Ἐλαγίως δεῖς τὸ κατ' ἐξ. δ. λαβῆ) καὶ αἱ ἀλλαγῶν τῶν 10 κληρονομῶν ὡς νὰ τῶν τὸ ἐπέλεξε.)

Παρατείνω τὴν προδίον τῶν διαγωνισμῶν τῶν Μικρῶν Μυστικῶν μέχρι 28 Φεβρουαρίου. — Ἀργυρῶ Πανσέληνος. (E 14)

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΩΝ ΣΥΝΑΡΜΟΝΤΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ



Καρφίς εἰς ἀργύρον ἐπιγρυσμένην, μὲ κοσμημένα μαθῆα, κομφοστάτη.

Τιμᾶται ὄρ. 3.— Ταχυδρομικῶς ὄρ. 3,50. — Διὰ τὸ Ἐκτετικὸν φρ. χρ. 3, ἄνευ προσθήκης ταχυδρομικῶν.